

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 173/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. R., V., a D. R., D., zastúpených advokátom JUDr. P. M., D., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 1340/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. R. a D. R. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2005 doručená sťažnosť Ing. J. R., V., a D. R., D. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 1340/98 (podľa sťažovateľov pôvodne vedenom aj pod sp. zn. D 1114/91 a D 646/94).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „Sťažnosť sa týka porušenia našich práv, ku ktorému došlo tým, že Okresný súd v Martine nekonal vo veci D 1114/94, D 646/94, D 1340/1998 dedičské konanie po nebohom I. R. (...), ktorý zomrel 6. 5. 1991. (...)

Touto sťažnosťou sa domáhame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky:

1. *podľa § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. po predbežnom prerokovaní tento návrh prijal na konanie*
2. *v konaní vyslovil, že Okresný súd v Martine svojím nekonaním v uvedenej veci porušil ústavné práva navrhovateľov a to najmä:*
* podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
3. *podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 priznal primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch*
4. *Podľa § 50 ods. 3 citovaného zákona domáham sa primeraného finančného zadosťučinenia a to v rozsahu po 250.000,- Sk*
5. *v zmysle § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. uložil, aby účastníci konania úplne uhradili naše trovy konania.“*

Sťažovatelia uvedené nasledovne odôvodnili:

„Slovenská republika svojím nekonaním porušila naše ústavné práva.

Na základe čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Pretože Okresný súd v Martine ani po podaní našich sťažností v našej veci nekonal porušil tým ustanovenia § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

V uvedenej veci bol úmrtný list po nebohom I. R. doručený na štátne notárstvo v M. 3. 5. 1991 a vec bola zapísaná pod č. D 1114/91. Už v čase doručenia úmrtného listu bývalé ŠN v M. vedelo, že sme závetní dedičia, pretože závet bol spísaný do notárskej zápisnice pod č. NZ 559/90.

Už od tohto času mali s nami jednať ako s dedičmi, pretože v notárskej zápisnici boli uvedené všetky naše osobné údaje. My sme sa viacerými sťažnosťami domáhali, aby dedičské konanie v uvedenej veci bolo vykonané, podali sme viac sťažností na prieťahy v konaní a aj iné. Všetko je to zaevidované jednak na Okresnom súde v Martine a aj na Krajskom súde v Žiline.

Dedičské konanie v uvedenej veci D 1340/1998 bolo ukončené uznesením Okresného súdu v Martine dňa 30. 5. 2005.

Uvedenej nápravy sa domáhame, pretože nečinnosť súdu bola zjavná o čom svedčí aj list predsedu Krajského súdu v Žiline zo dňa 9. 10. 2000, v ktorom sú opísané jednotlivé pochybenia súdov a aj iné listiny, napr.: uznesenie Krajského súdu v Žiline 9 Co 3155/00.

Vzhľadom k tomu, že v uvedenej veci, v jednoduchom dedičskom konaní od smrti poručiteľa bolo vydané dedičské rozhodnutie po dobe dlhšej ako 14 rokov je dôvod, aby sme dostali primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch.

Žiadame priznať nemajetkovú ujmu v čiastke po 250.000,- Sk. Toto finančné ohodnotenie predstavuje len malú čiastku z toho, keby sme ako vlastníci mohli nakladať s uvedenými nehnuteľnosťami. Pri prenájme uvedených nehnuteľností by sme za uvedené obdobie získali viac ako požadujem priznať.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že postupom okresného súdu v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 1340/98 došlo k porušovaniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Predmetná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 11. augusta 2005. Je nesporné, že sťažovatelia sa o „inom zásahu“ do ich práv, a to že v napadnutom dedičskom konaní malo dôjsť k zbytočným priet'ahom, dozvedeli najneskôr 17. mája 2005, keď uzavreli dohodu o vypořádání predmetného dedičstva, tak ako to vyplýva z uznesenia okresného súdu z 30. mája 2005 sp. zn. D 1340/98, 2 Dnot 246/98. Napriek tomu sťažnosť doručili ústavnému súdu po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom na jej podanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2005